

KUIFJE

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR
ACHTSTE JAARGANG — 38
PRIJS : 6 Frs - IN NEDERLAND 40 Cts

GEKKE WALTER

ONS VOLLEDIG VERHAAL DOOR FRED FUNCKEN

Walter, een jong Belgisch piloot, is naar Amerika vertrokken om daar zijn opleiding te voltooien. Hij komt terecht bij een verkenningsformatie op de basis van Three Stars, in Californië...
Kijk eens naar die benen, ginds !
Ik wed er om dat ik weet van wie ze zijn !

Hello, boy ! Alweer sporen van sabotage ontdekt, old chap ?
Haha ! Ik vertrouw het grondpersoneel niet erg ! Die brave jongens koesteren soms zulk een sombere haat tegen ons, ridders van de lucht, dat ze tot alles in staat zijn ! Wees maar op je hoede...

O, we kunnen best met elkaar opschieten ! Maar ik houd van mijn toestel en kijk altijd graag zelf of alles wel in orde is... Ik... Hé, ze maken zich zo vlug uit de voeten ?

Zonderling ! Gewoonlijk geven die spotters het niet zo vlug op...

Luitenant Walter Hagemans !
Dat ontbrak er nog aan... De majoor !

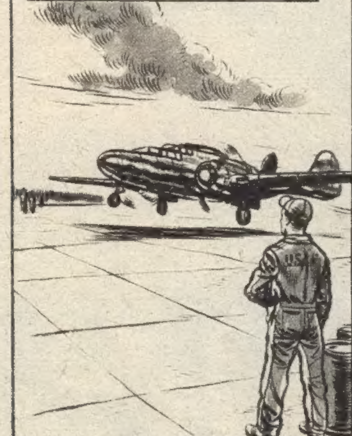

Ik zoek je al meer dan een half uur ! Ik had er vroeger moeten aan denken, dat je natuurlijk in je « Northrop » stak om de electriciteitsleidingen na te zien, de reservoirs te vullen, de compressor te regelen, enz...

Ditmaal was ik aan de pompen bezig, majoor, ze werken niet al te...
Hou je mond ! Ga je wassen en kom naar het hoofdkwartier. Generaal Maxwell wacht op je !

De generaal ! Die heeft z'n ogenblik goed uitgekozen !

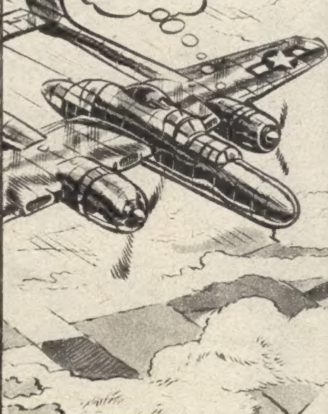

Enkele momenten later...
Generaal, dat is luitenant Hagemans. Hij is een uitstekend piloot... zeer gewetensvol... misschien zelfs een beetje te...
Ik weet het al, majoor ! Hij is de gedroomde piloot om mensen van mijn slag veilig door het luchtruim te voeren !

Vooruit, luitenant, ik heb al te veel tijd verloren !
Goed, generaal !

De « Northrop » stijgt onmiddellijk op...

Generaal, ik zou je willen verwittigen dat mijn toestel niet helemaal in orde is. Ik zou liever...
Ik weet het al. Breng me naar Murrock-bay. Ik moet er om 16 uur zijn, schiet dus wat op !

Walter-de-voorzichtige bekijkt zijn instrumenten aandachtig.
Net wat ik vreesde ! De pompen werken niet regelmatig. Daar komen stukken van !

Wat de generaal ook zal bulderen, ik moet terugkeren.

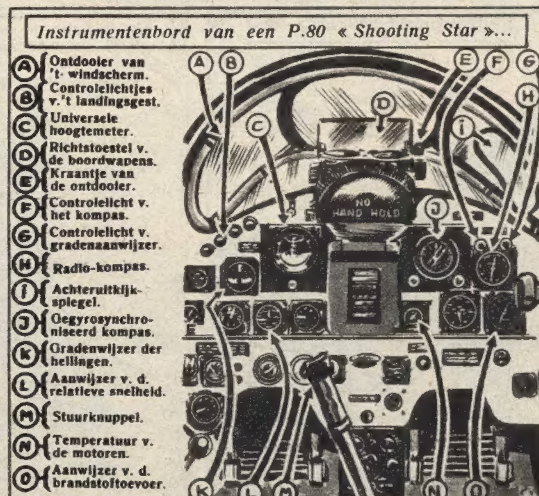

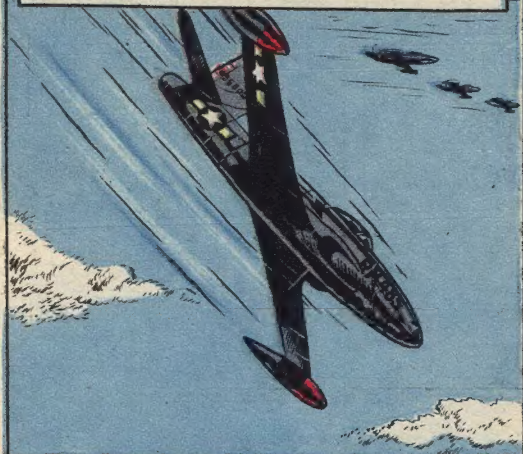

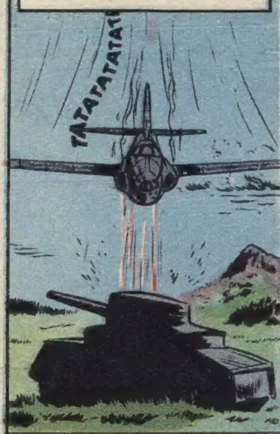

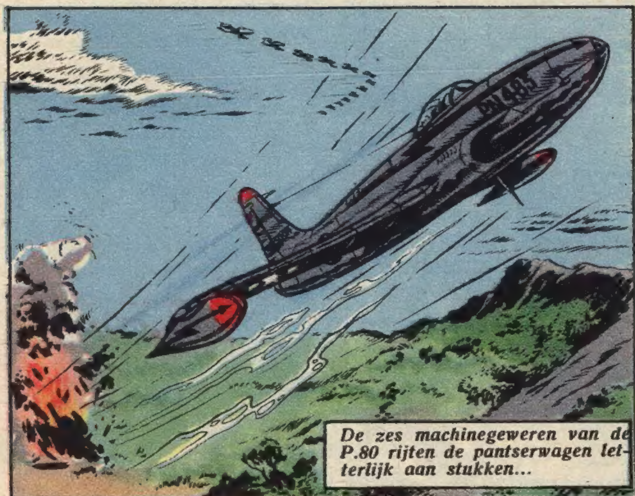
Zie keerzijde

Hij duikt in duizelingwekkende vaart, de reactiemotoren huilen...

Ja, voorzichtige Walter zal jullie eens tonen wat hij waard is !

Hij duikt recht naar het doel : een pantserwagen in triplex...

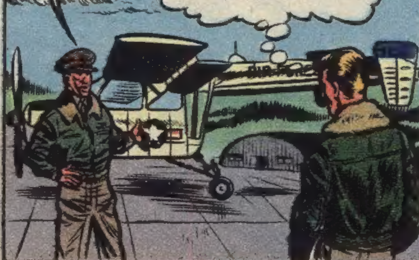

... scheert er rakelings overheen, terwijl zijn boordwapens knetteren...
TATATATATAT

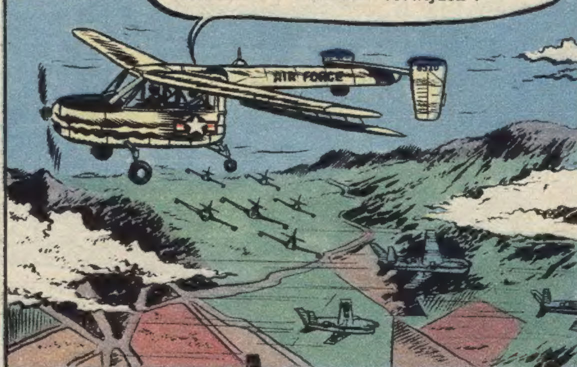

De zes machinegeweren van de P.80 rijten de pantserwagen letterlijk aan stukken...

Bij zijn terugkeer in de basis...
340 punten, luitenant Hagemans ! Geen piloot heeft dat ooit gebolwerkt ! Ik vraag me af of je het met opzet deed...

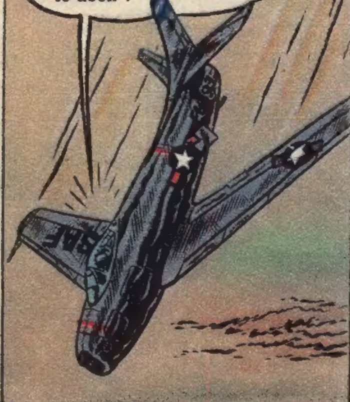

De jonge piloot is woedend. Van die dag af wordt voorzichtige Walter, gekke Walter. De virtuositeit en de stoutmoedigheid, waarmee hij zijn toestel bestuurt, is weldra overal gekend...
Dat is gekke Walter ! Een as, zo waar ik leef !

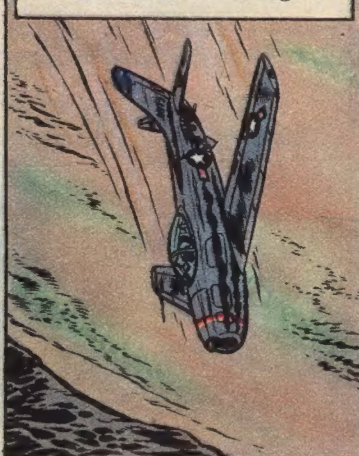

Dan beginnen de grote luchtmanoeuvres, die door de generaal Maxwell geleid worden...
Kapitein Forbes, ik leen die beroemde luitenant Hagemans van je ! Hij kent de streek en zal een uitstekend piloot voor mij zijn !
Hm... Ja, generaal !

En enkele ogenblikken later...
Dag, luitenant Hagemans ! Zet niet zo'n gezicht. Hier, dat is een prachtig, klein toestel en perfect in orde ! Je piloteert je mooie, nieuwe « Sabre » een andere keer !
Ze zullen me allemaal uitlachen !

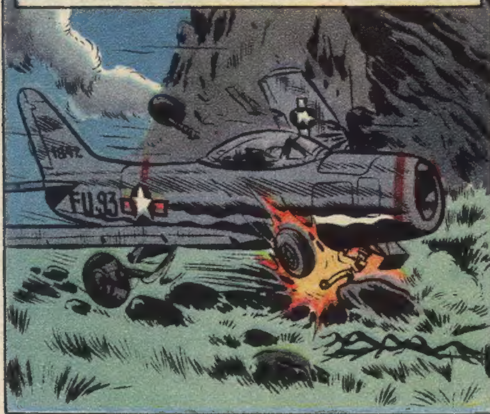

De manoeuvres beginnen. Van in zijn Boeing-15 leidt de generaal de operaties en corrigeert hij de tactische fouten.
Red Cutlace, dek zone 6. Te langzaam, Rockets 3 ! Formatie verwijden !
AIR FORCE

Walter springt plotseling op...
Kapitein Forbes zit in nesten, generaal !
Zwijg toch een minuut ! Ik hoor niets meer !

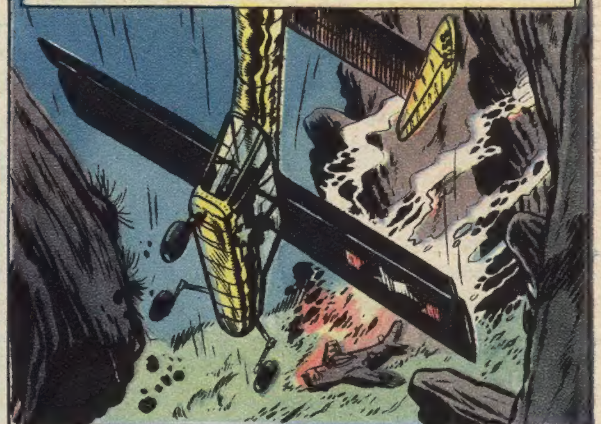

De « Sabre » van de kapitein glijdt naar beneden...
Daar is niets meer aan te doen !

Het toestel verliest hoogte...

Al te laat om nog te springen... Ik moet trachten een noodlanding te maken !

Na enkele hopeloze pogingen slaagt de kapitein er ten slotte in met zijn « Sabre » te landen. Het terrein is echter rotsachtig en dicht begroeid en de schok is geweldig...
FU-93

Vanuit zijn klein vliegtuig, kijkt Walter aandachtig naar de « jet », die nu roerloos op de grond staat...
Daar beweegt niets ! Het gras schiet in brand... Vreselijk ! Ik moet iets doen !

Walter werpt het stuur bruusk om en duikt naar beneden. Rondom het vliegtuig van Forbes laaien de vlammen hoog op...

Ik mag geen minuut meer verliezen... Zo dadelijk schiet ook de kajuit in brand en dan is de kapitein verloren...
Ben je gek geworden ?

Als je niet wilt te pletter storten, staakt dan die acrobatentoeren ! Ik zal je degraderen...

In het toestel dat ieder ogenblik dreigt te ontploffen, wendt kapitein Forbes wanhopige pogingen aan om zich te bevrijden. Z'n benen zijn gebroken en het kost hem een onnoemlijke inspanning zich aan beide armen op te hijsen...
Ik ben verloren ! Ik zal hier verkolen !

Ik moet hier een noodlanding maken. Hou je goed vast, generaal !

De Boeing komt op de grond neer, schokt terug omhoog en blijft dan staan...
Vlug !...

Walter kruipt op de vleugel van het brandend vliegtuig en sleurt kapitein Forbes uit z'n kajuit.

Dank je, luitenant Hagemans... en verontschuldig me... ik was niet altijd vriendelijk voor je !
Dat was hoogtijd, vriend !

Luitenant Hagemans, ik heb je slecht beoordeeld. Maar dat maak ik zo dadelijk weer goed. Je krijgt een bevordering, je hebt ze dubbel en dwars verdiend ! Ik ben fier op je, gekke Walter. Indien je weer terug bij de verkenners wilt gaan, mag je dit gerust.
Generaal, ik verkies bij de jagers van Red Ball te blijven !
EINDE

IK kreeg vele foto's toegezonden, maar zoals het zo dikwijls gebeurt, zijn er ook deze keer veel geroepene en weinig uitverkorene. Vele inzenders zullen bij het bekijken van deze bladzijde hun foto (die zeer goed was) niet herkend hebben en zich afvragen : waarom de mijne niet, en die andere wel, « die niet zo goed zijn ? »

Vooreerst hebben de vaders en oudere broers in sommige gevallen te veel geholpen... Vervolgens (en dat is de voornaamste reden waarom de meeste inzendingen niet in aanmerking kwamen), had ik foto's vol leven en beweging gevraagd. Stel je voor, er was zelfs een jongen die me de foto... van een geraamte opgezonden heeft ! Het spreekt dus van zelf, dat al de mooie landschappen en stillevens (en er zijn er heel wat) in deze prijsvraag werden uitgeschakeld. De vijf eerst geklasseerde deelnemers hebben de zin van deze prijsvraag goed begrepen. De anderen al wat minder. Diegene die me mooie foto's opzonden, die niet bekroond werden, kan ik beloven dat ze in de volgende nummers van Kuifje op het onverwachts eens een van hun foto's zullen vinden. Zo zullen zij dan ook in zekere mate beloond worden voor hun goed werk.

KUIFJE

ZIEHIER ONZE BESTE FOTOGRAFEN

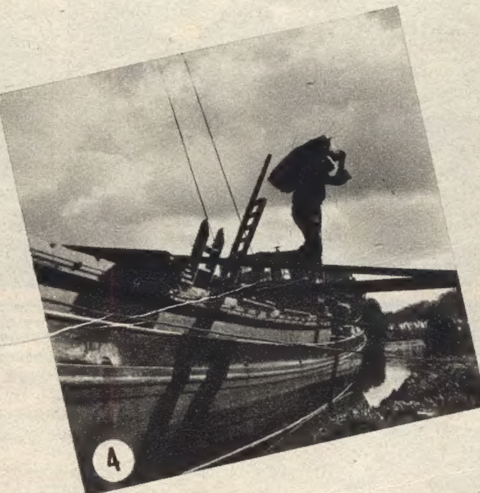
1e prijs : **RENGALOP AAN HET STRAND VAN WASSENAAR, HOLLAND** (foto van Pepie Beunders, van Den Haag).
2e prijs : **STIERENGEVECHT**, een foto van Guido Verstreken, van Lier.
3e prijs : **EEN VERWOED GEVECHT IN DE OERWOUDEN VAN ST JOB IN 'T GOOR**, een foto van Guido De Hen, van Antwerpen.
4e prijs : **EEN DOKWERKER TE ST MICHIEL**, een foto van Roger Arys, van St Kruis bij Brugge.
5e prijs : **LIEVER DOOD DAN OP EEN EZEL TE ZITTEN**, een foto van L. van de Gaer, van Heist op den Berg.
6e prijs : **IN DE DIERENTUIN VAN ANTWERPEN**, een foto van Steven Vanderbruggen, van St Lambrechts Woluwe.
7e prijs : **WE DOEN NIETS LIEVER DAN IN 'T WATER SPELEN**, een foto van Theo Soetemans, van St Lambrechts Woluwe.
8e prijs : **ONZE VERMOEIDE RONDE VAN FRANKRIJK RENNERS**, een foto van Frans Verlinden, van St Lambrechts Woluwe.

3

De twee éérsten van de acht bekroonde deelnemers krijgen een fototoestel, de anderen mogen een van de volgende albums kiezen : Corentin (deel I of II), De Zwaardvis (deel I), Album « Zien en Weten » : De Vliegtuigen, en het album De Sprookjes van Perrault (voor het inplakken van de met de Kuifje's Bons verkregen prentjes). Men hoeft ons maar een eenvoudig briefkaartje te sturen met de vermelding van het album dat men verkiest, het zal binnen de acht dagen na ontvangst van het kaartje worden opgezonden.
Wie deze keer geen geluk had, laat zich niet ontmoedigen. Wie herkanst heeft nieuwe kansen en de aanhouders winnen !

Sluwe Vos, Tijl en Nele worden door de soldeniers en hun honden nagezet. Nele valt uitgeput neer. Terwijl de Indiaan zijn kano zoekt aan de overkant van de rivier, wordt Tijl door de soldaten ontdekt...

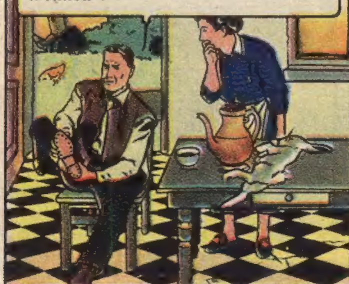
(Wordt voortgezet.)

Teksten en tekeningen

POM EN TEDDY

van Frans Craenhals

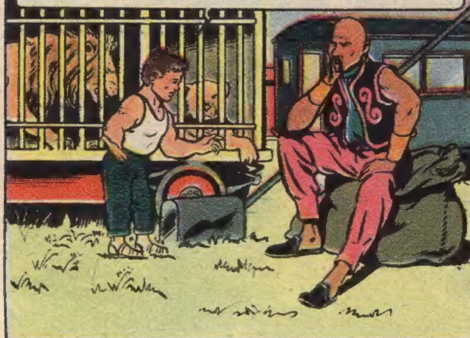
Teddy, Maggy en Pom hebben een mooi plekje in het bos gevonden. Met vereende krachten hebben ze een hut gebouwd. Samen steken ze een cirkusnummer in elkaar en vermoeden niet dat een wildstroper hen gezien heeft...

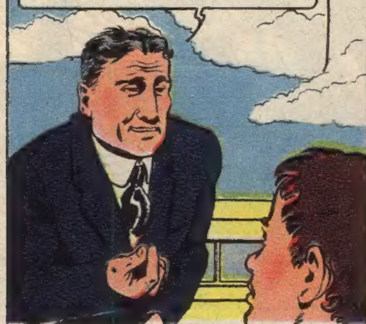

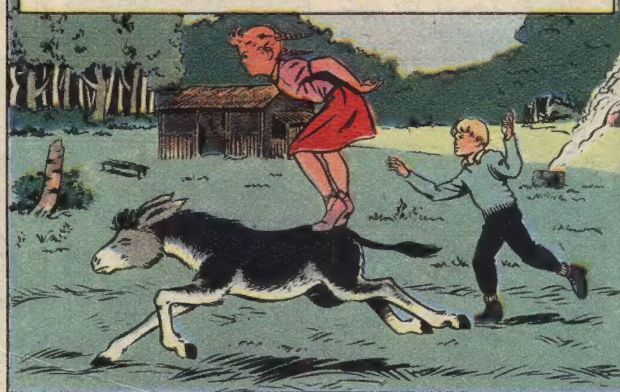

Wordt voortgezet.)

DE POSTILJON

KUIFJE'S NIEUWSBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

REDACTIE-ADMINISTRATIE EN PUBLICITEIT : LOMBARDSTRAAT, 24, BRUSSEL

VERJAARDAG

OVERMORGEN, 26 September, viert « Kuifje » zijn zevende verjaardag ! Het zal dan zeven jaar geleden zijn dat het eerste nummer van « Kuifje » (in 1946) het licht zag en overal in den lande hartelijk werd onthaald.

In al die jaren is « Kuifje » er heel wat op vooruit gegaan : Het blad wordt nu niet alleen in België gelezen, maar eveneens in Nederland, Kongo en alle Nederlands- en Franssprekende gebieden in de wereld. Naast onze Belgische uitgaven « Kuifje » en « Tintin », hebben we een Franse broer gekregen. Al deze verschillende edities hebben abonnés in meer dan dertig landen, verspreid over alle werelddelen.

Wat ons in die zeven jaar het aangenaamst is geweest is de trouwe vriendschap die gegroeid is tussen « Kuifje » en zijn lezers. Er zijn nu reeds duizenden Kuifje's lezers die aan de universiteit studeren of reeds in het volle leven staan. Maar « Kuifje » zijn ze trouw gebleven. Iedere week kijken ze het nog in. Ze blijven onze voornaamste tekenverhalen met spanning lezen. Ze willen de groei en de bloei van hun lijfblad van dichtbij volgen.

Aan hen, onze getrouwen van het eerste uur, en aan al onze jonge lezers, kan ik vandaag meedelen dat « Kuifje » er binnen veertien dagen weer heel wat mooier en beter zal uitzien. Het wordt een aangename verrassing. Volgende week vertel ik jullie daar nog wat meer over !

Kuifje

BRIEVENBUS

P. J. VAN AERT uit Rotterdam. — *Beste vriend, het album « Vliegtuigen 1939-45 » dient om de chromo's « Zien en Weten » van de Kuifje's bons in te kleven. Indien je deze niet bezit, is het eigenlijk waardeloos. Zorg dus eerst voor het aantal bons, vraag dan de chromo's aan en tenslotte het album.*

REMI MEES van Balen-Wezel. — *Dank voor je sympathieke brief. Misschien wordt ook « Het Sein staat op Rood » in album uitgegeven. Verzekeren kan ik het je echter niet. Eens zo ver, wordt dit in grote letters in « Kuifje » aangekondigd !*

GEORGES HAESAERTS van Schiplaken-Hever. — *Dank voor je opstelletje. We kunnen je wel enkele adressen van vliegtuigfabrieken laten geworden. Maar, ook van oliemaatschappijen ? Neen, nu ga je werkelijk te ver ! Waarom ga je zelf eens niet op snuffeltocht ?*

FRANS LAUW van Rotterdam. — *Blij weer iets van je te horen ! Het adres van dat bepaalde vliegtuigfabriek kan ik je, tot mijn spijt, nu niet geven. Ik zal het echter opzoeken en dan hoor je er wel meer van. Heb dus een beetje geduld !*

WIE IS «HIJ» en WIE IS «ZIJ»?

TOEN ik deze Schotse familie op de Grote Markt te Brussel voor een uitstalraam verraste, moest ik zelf eerst eens goed kijken om te weten wie mijnheer en wie mevrouw was.
Kun jij het dadelijk zien ?

EEN ABONNEMENT

op een om het even welk blad kost nu eenmaal minder dan losse nummers. Dat weten vele ouders wel en daarom nemen ze dan ook een postabonnement op « Kuifje ». Voor drie maanden betalen ze 70 frs, voor een half jaar 135 frs en voor een heel jaar slechts 265 frs. Waarom neemt U, vader en moeder, ook geen postabonnement ? Stort nog vandaag het leesgeld op nr 1909.16 van Les Editions du Lombard, Brussel. In Nederland wende men zich tot onze vertegenwoordiger. In Kongo abonneert men zich langs postbus nr 449 te Leopoldstad.

VOOR MIJ OOK 'N TEKENING

Onder het waakzaam oog van zijn « Wiske » tekent Willy Vandersteen een van de ontelbare albums van Suske en Wiske die hem op het Salon van de Jeugd in het Paleis voor Schone Kunsten werden aangeboden op een Zaterdagnamiddag die hij niet licht zal vergeten.

BEN JE REEDS LID VAN KUIFJE'S CLUB?

HOU JE VAN DE DIEREN ?

MUSSEN HELPEN ELKAAR

OP de speelplaats had ik een klein musje gevonden. Ik smokkelde het onder mijn hemd in de klas (wat een hele toer was) en zette het onder mijn bank in een lege krijtdoos. Bijna de ganse les hield het diertje zich stil, doch terwijl we ons klasdagboek aan het invullen waren, begon het plotseling te tjilpen. Gelukkig kwam de schoolbel me te hulp. Ik stopte het beestje in mijn boekentas en reisde er mee naar Meise. Thuisgekomen zette ik het musje in een lege « Pachakist ». Ik gaf het water met een druppenteller en stopte in melk geweekte beschuit in zijn bekje.

Tot mijn grote verwondering zag ik hoe, de volgende dag, enkele grotere mussen het kleintje voedden langs de draad. Vlug liep ik naar binnen en vertelde wat ik had gezien. Moeder en zusje staarden het toneeltje verwonderd aan. Na enkele dagen zette ik het musje op een lage tak van onze kerselaar en, geholpen door volwassen mussen, zat het vijf minuutjes later boven op het dak !

Wilfried De Goeyse van Meise.

Dat is een mooie geschiedenis, Wilfried ! Schrijf ons vlug welk album je graag hebt : De Zwaardvis (eerste deel) Corentin, Het Spaanse Spook of De Leeuw van Vlaanderen.

KUIFJE in de Sportwereld

EERGIERIGE FERDI KUBLER WON BORDEAUX-PARIJS

Rekende op de Eindspurt

VORIGE Zondag werd de monsterrit Bordeaux-Parijs, ook het « Derby van de Weg » geheten, ingericht. Bordeaux-Parijs, met zijn haast 600 km. zijn start in het holst van de nacht en zijn rijden, deels op eigen kracht, deels achter kleine motorrijwielen, is de wielerwedstrijd die méér dan alle andere tot het gemoed en de verbeelding spreekt.

Er waren dit jaar maar 7 deelnemers, grotendeels ingevolge het verzet van de Franse rijwielhuizen, die menen dat een wedstrijd zo laat op het seizoen niet meer als reclamedoeleind kan worden aangewend. Doch er waren evenzoveel renners met grote faam en onder hen inzonderheid: de Nederlander Wim Van Est, die reeds twee keer in de monsterrit zegevierde en ééns tweede werd; onze landgenoot Stan Ockers, een specialist achter « derny's »; de Zwitser Ferdi Kubler, de Fransen Diot en Cielischka en de Italiaan Guido De Santi.

Ferdi Kubler zegevierde. Deze Zwitser is een zeer knap renner, een der grootsten van zijn tijd, wat genoegzaam wordt geïllustreerd door zijn menigvuldige zegepralen in de grootste wegwedstrijden, o.m. ook in de Ronde van Frankrijk en in het wereldkampioenschap. Maar hij is een dweper, een eerzuchtige en een geweldig fantast. Hij wordt in de omgang « Dolle Ferdi » geheten.

Het is Kubler's grote pech geweest dat er in zijn grote jaren plotseling een soort super-kampioen in de persoon van Hugo Koblet op de Zwitserse wegen opdook. Want Kubler was mans genoeg om nummer 1 van een wielernatie te zijn. Door de geweldige, haast onwaarachtige prestaties van de mooie Hugo werd Ferdi in het Zwitserse gemoed achteruit gedrongen en dat heeft hem altijd ontzettend gespeten. Hij is overigens met grote moed en even grote kunde voor zijn prestige blijven ijveren en ieder jaar lukte hij een groot exploot: thans won hij het « Derby van de weg », waarop hij zich met zoveel zorg en toewijding had toegelegd.

Gedurende de eerste 258 km, die in de nacht en op eigen kracht werden gereden, gebeurde er niets. Er werd alleen zeer hard gereden, doch afscheiding kwam er niet. Toen de deelnemers te Chatellerault (258 km) dan achter het motorrijwiel wipten, kregen zij een korte weeromstuit. Er werd in de morgen enkele uren aan trager tempo gefietst.

Toen rond de middag de grote moeilijkheden begonnen, rukten Van Est, Kubler, Ockers en De Santi zich zonder moeite los. Te Toury leed Kubler bandbreuk. Van Est demarreerde en ging alleen aan de haal. Kubler verklaarde, geweldig te hebben moeten fietsen om Van Est terug te krijgen, maar toen hij er eenmaal was leek Van Est zo goed als geklopt. Het was een fikse morele opstopper voor de Nederlander Van Est, toen de Zwitser achteraf weer in zijn spoor kwam. Van Est zei dat hij op dat moment de wedstrijd verloor. Hij verloor er zijn vertrouwen in eigen kunnen en zijn overwinnaars-moreel. Want Kubler moest verder niets doen dan in Van Est's wiel blijven en afwachten. Kubler wist namelijk dat hij veel sneller was in de spurt dan Van Est. Hij moest dus niet aanvallen. Hij moest slechts meegaan.

En zo kwam het dat deze reuzerit over 572 km — die gewoonlijk de renners afgescheiden ziet toekomen! — thans twee renners tegelijk op de wielerbaan van het Prinsenpark te Parijs gooide. Kubler won zonder veel moeite de eindspurt.

MARIO.

10.000 mijl zonder lekke band

Een 25-jarige Engelsman, Peter Lee Warner, heeft de reis van Engeland naar de Australische hoofdstad, Melbourne, per boot en per fiets afgelegd. Op het achterwiel van zijn fiets stond een kleine hulpmotor. Warner reisde doorheen Europa, Pakistan en Indië, zijnde zowat 10.000 mijlen, en het verwonderlijke bij die reis was, dat de Engelsman geen enkele keer een lekke band kreeg. Van Indië voer hij per schip naar West-Australië.

Verklaard wordt, dat die reis aan de jeugdige reiziger tot hiertoe slechts 25 pond sterling, zijnde 2500 fr kostte. Warner is nu zinnens via de Verenigde Staten en Canada naar huis terug te keren. Hij zou dan een boek willen schrijven over zijn reisbelevenissen.

De Kuifje's Clubs werken en werven !

BIJ gebrek aan plaats en ten gevolge van het vele overwerk dat de in ons hoofdartikel aangekondigde nieuwe verbetering van « Kuifje » onvermijdelijk meebrengt, is het Clubhoekje van deze week weggevallen. Volgende week krijgen onze kapiteins en hun leden weer de plaats die de trouwsten onder de getrouwen toekomt.

Intussen zet ik hen aan onverpoosd te werken en te werven voor de groei en de bloei van onze heerlijke Kuifje's Club.

KUIFJE.

Een lovenswaardig initiatief

Dhr Seebohm, de minister van verkeerswezen in de Westduitse bondsrepubliek, verklaarde dezer dagen dat 8.000 leerlingen van de hogere klassen zouden worden uitgekozen om een verkeersopleiding te ontvangen. Eens het examen achter de rug, zouden dezen als « bewaarders » van hun jongere schoolmakkers optreden en over de veiligheid van de kleinen waken bij hun verplaatsingen tussen woning en school.

Aan de jongens, die zich bij die taak bijzonder onderscheiden, zouden als beloning beurzen worden uitgereikt om in de vacantie in het buitenland te reizen.

Een belangrijke auto-fabriek zou de verkeersopleiding van de grotere studenten bekostigen.

BUFFALO-BILL en... Bordeaux-Parijs

ONZE jonge vrienden hebben vast reeds horen vertellen of iets gelezen over de vermaarde Kolonel William F. Cody, ook genaamd « Buffalo Bill ».

In 1893 maakte Cody zijn eerste Europese rondreis met een circus, waarin een stel rasechte en wilde Indianen de grote attractie vormden. Te Lyon (Frankrijk) ontmoette Cody de Deense wielrenner Karel Meyer en die twee gingen een eigenaardige weddingschap aan. Mayer, per fiets, en Cody, te paard, zouden 12 uur aan een stuk uit volle macht voortrennen om de grootste afstand af te leggen. Buffalo Bill trad als overwinnaar uit de kamp. Hij had zo vaak hij wilde van paard mogen veranderen en legde 17 km. meer af dan de wielrenner. Hij legde 349 km af, een een gemiddelde uursnelheid van 29 km.

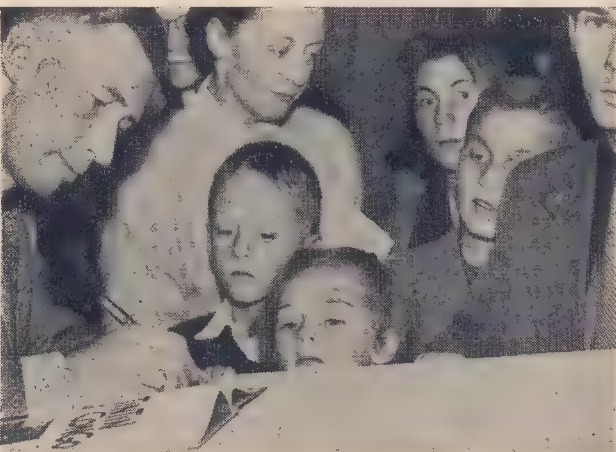
Een paar jaren later, in 1895, oogstte de Deen Meyer evenwel wereldfaam door zijn zege in Bordeaux—Parijs, de « monsterrit » over meer dan 600 km.

ECHO'S van het JEUGDSALON

OP deze bladzijde brengen we nog enkele beelden van het Salon voor de Jeugd dat een enorm succes heeft geoogst in het Paleis voor Schone Kunsten te Brussel. Al wie de tentoonstelling heeft bezocht zal er een aangename herinnering aan bewaren.

In het Kuifje's theater werd veel plezier gemaakt. Onze animatoren en artisten wisten stemming te brengen in het woelige en vrolijke publiek, dat veel gelachen, gezongen en geroepen heeft. Hergé werd ook hartelijk toegejuichd door zijn talrijke lezers en bewonderaars.

Gekluisterd aan zijn tekentafel tekende onze vriend Hergé honderden Kuifje's in de albums van de ontelbare lezers die naar het Salon gekomen waren om de vader van Kuifje eens in levende lijve te zien en van hem een tekeningje te bekomen.

Voor de stand van de Kuifje's Bon heerste er een geweldige drukte, stel je maar voor : alle bons kregen een dubbele waarde ! De tijd voor het sparen werd meteen voor de helft ingekort ! Wie zou zo'n gelegenheid niet grijpen ? Zelfs uit de meest afgelegen provincies kwamen Kuifje's Bons verzamelaars met stapels punten aanzetten.

FARNBOROUGH

(Van onze correspondent ter plaatse)

VOOR wie enigzins vertrouwd is met het vliegwezen is Farnborough een begrip geworden dat synoniem is van technische vooruitgang en van sensationele nieuwigheden op gebied van vliegtuigbouw. Het is namelijk te Farnborough in Engeland dat telkenjare, in de maand September, door de Vereniging van Engelse Vliegtuigconstructeurs een grote tentoonstelling van de nieuwste vliegtuigtypes word ingericht.

Vliegtuigtechniekers en fabrikanten uit alle werelddelen komen dan naar Engeland om er de resultaten te bewonderen van een jaar noeste arbeid.

Hier staan dan in de wijde hallen tientallen vliegtuigen opgesteld; alle typen zijn hier vertegenwoordigd, zowel transportvliegtuigen als militaire machines; mastodonten die zo maar eventjes vijf zware auto's en veertig passagiers kunnen opladen; zware bommenwerpers met vier motoren; kleine jachtvliegtuigen waar één enkel piloot nog amper een plaatsje kan vinden... en natuurlijk ook de laatste snufjes op gebied van straal vliegtuigen.

Doch deze tentoonstelling zou zeker veel van haar aantrekkingskracht inboeten, waren daar niet de dagelijkse demonstratievluchten, waarbij beroemde piloten de beweeglijkheid, de snelheid, het uithoudingsvermogen van de tentoongestelde vliegtuigen in de praktijk bewijzen.

De beste Bommenwerper

De vleugel van deze Handley Page « Victor » bommenwerper staat in zgn. Sikkel-stand. De « Victor » vliegt het verst, het snelst en het hoogst van alle bestaande bommenwerpers, adverteert de bouwer.

KNALLENDE DUIKVLUCHTEN

DE meeste sensatie verwekken natuurlijk de militaire vliegtuigen. Ze klieven gierend door de lucht, doorboren met een knal de geluidsmuur, stijgen in duizelingwekkende vaart de hoogte in tot ze nog maar een nauwelijks zichtbaar stipje vormen, storten als een rotsblok naar omlaag om zich op enkele meter van de grond weer omhoog te heffen, scheren over het vliegveld en verdwijnen aan de horizon.

Niemand minder dan Neville Duke, de gekende RAF-jachtpiloot van de tweede oorlog, thans testvlieger bij de Hawker Aircraft zette met zijn « Hawker Hunter » de reeks in.

Het was een onvergetelijk schouwspel als hij met zijn « Red Devil » op vijftig meter boven het vliegveld scheert... alles is zeer stil... de toeschouwers houden de adem in... twee snerpende ontploffingen rijten opeens de lucht vaneen... hij heeft de snelheid van het geluid overtroffen.

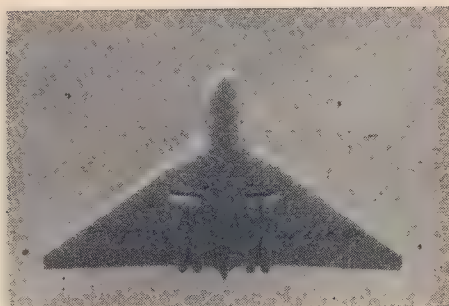
Het schrille gefluit van de De Havilland D. H. 110 snijdt nu door de lucht en ieder toeschouwer denkt onwillekeurig aan de ramp die door het prototype van dit vliegtuig verleden jaar op dit vliegveld veroorzaakt werd, toen het in volle vlucht ontplofte en te midden der toeschouwers terecht kwam, 30 toeschouwers en de twee inzittenden kwamen hierbij om het leven...

W. D.

De Autobus van morgen

De tweemotorige Bristol 173 Mk 2.

Een nieuwe Zwaardvis ?

Een gelijkbenige driehoek in de lucht. De AVRO « Vulcan » schijnt wel weggelopen uit ons meetkundeboek.

Drama in het Woud

De chauffeur rijdt in razende vaart en is spoedig bij de spoorweg. Mark Trail springt zonder aarzelen uit de vrachtwagen en loopt naar de houttrein...

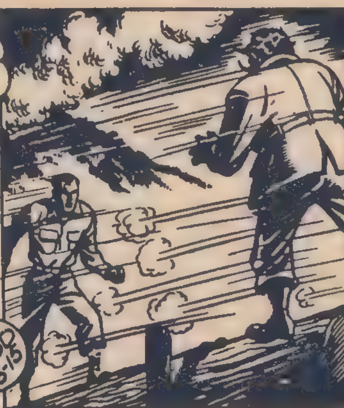

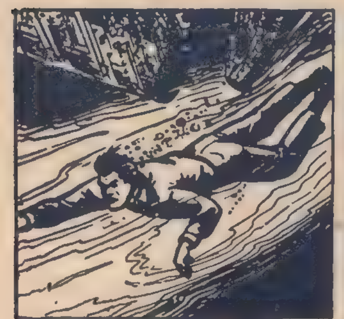

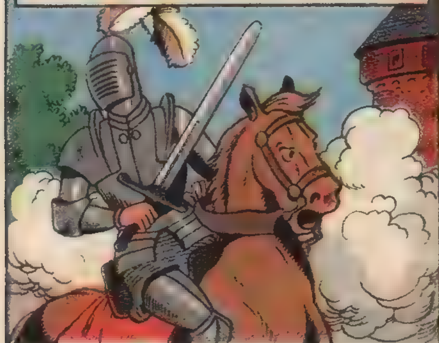

(Wordt voortgezet.)

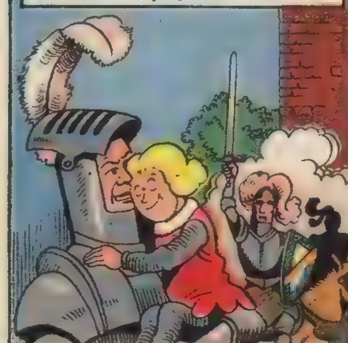
DE SCHAT van BEERSEL

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

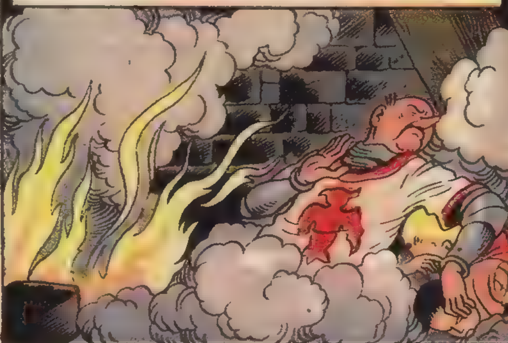
Lambik, Suske en Wiske zijn in een onderaardse gang gevlucht. Door een opening laat van Kleef brandende pek in de gang gieten. Intussen zit Philip op zolder...

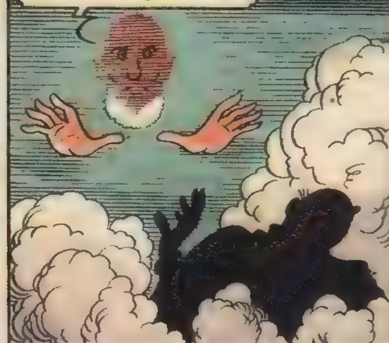

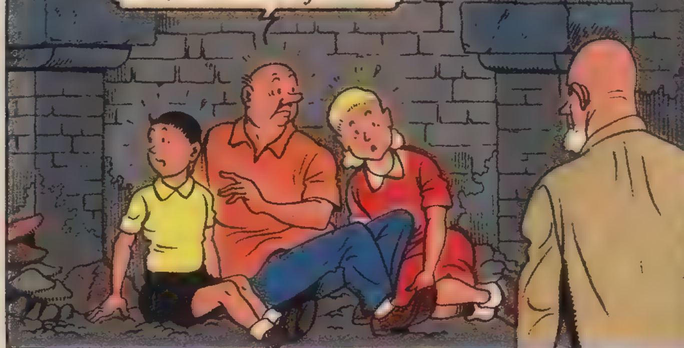

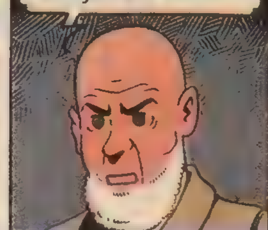

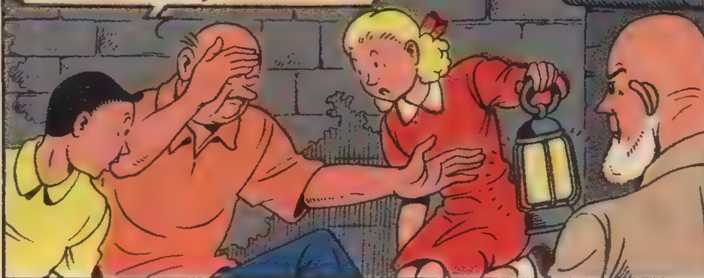

(Wordt voortgezet.)

BENTO
De Zwarte Hengst

EEN ROMAN VAN DITA HOLESCH MET TEKENINGEN VAN PAUL CUVELIER

LOBO BEWIJST ZIJN DANKBAARHEID

Bento leeft wild en vrij op de prairie. Op zekere dag worden vele paarden van zijn stoet gevangen genomen en door de nieuwe eigenaars gemerkt. Bento kan zich met enkele paarden redden. Hij sluit dan vriendschap met Lobo, een gekwetste hond. Lobo, die bijna gewurgd werd door een miereneter, kon door Bento gered worden..

TWEE dagen blijft Lobo zonder eten of drinken liggen. De morgen van de derde dag, schudt hij zich en trekt op jacht. De expeditie verloopt niet succesvol, hij mist een jong gordeldier op het laatste nippertje. Vlak voor z'n neus ziet hij het in de grond verdwijnen. Lobo is er zodanig van onthutst, dat hij met z'n staart tussen de poten naar de rivier loopt en enkele dikke kikkers binnenspeelt, die daar met hele families in het slijk zitten.

De nacht valt over de vallei en Bento stopt aan de zoom van het woud. Hij kijkt naar het groen, waarin het schemerduister hangt, doch waagt er zich niet in. Zijn koninkrijk is de oneindige vlakte, de vrije ruimte, waar hij, dank zij z'n vlugge galop, aan alle vijanden die hij niet aandurft kan ontsnappen. Het sombere woud is onrustwekkend. Bento doorkruist het slechts wanneer er hem geen andere weg meer overblijft.

Bento hoort de hond blaffen. Het kraakt en het piept in het kreupelhout. Daar komt Lobo te voorschijn. Hij snuffelt eerst naar alle kanten, gaat dan terug in het bos en keert weer met een vet rivierzwijntje dat hij achter zich aansleept. Heel de dag hield hij de wacht bij de rivier en sloeg de kudde gade. Eindelijk kon hij dan een jong dier buitmaken. Hij heeft zich in het gras gelegd en eet gulzig. Met kleine pasjes nadert Bento. Lobo groet zijn vriend echter niet zoals gewoonlijk. Hij plaatst zich tussen zijn buit en de grote hengst en gromt. Verbaasd blijft Bento een ogenblik staan, dan blaast hij luidruchtig, stampt op de grond en komt nog een stap dichter. Lobo toont de tanden. Het paard legt de oren in de nek, en stampt eerst met zijn linker- dan met zijn rechtervoorpoot op de grond. Zijn neusgaten staan wijd open en zijn lange staart slaat zenuwachtig langs z'n flanken.

Lobo knort en gromt nog nijdiger. Hij sluipt, net als een roofdier, al kruipend naar het paard. Hij blaft, gromt en huilt tegelijkertijd. De grote hengst huppelt rond hem, doet een paar sprongen en keert dan fier terug naar zijn stoet.

Lobo 's buik is nu tot barstens toe gevuld. Hij trekt en rekt zich in het gras, zucht van voldoening, probeert enkele vliegen te vangen en legt dan de kop op de poten.

Even later keert er een vredelievende, vrolijke Lobo naar de paarden terug. Hij draait rond de zwarte hengst legt zich voor diens voeten, jankt en smeekt Bento weer goede maatjes te zijn. De zwarte hengst buigt de kop, hij besnuffelt de hond nog een beetje wantrouwig, doch niet onverzoenlijk. Bliksemsnel strijkt Lobo zijn raspige tong over de neus van Bento, dan neemt hij het rechteroor van z'n vriend tussen de tanden, trekt er even aan, laat het weer los en springt zacht jankend op.

Bento steekt zijn neus in de ruige hondenpels. Lobo sluit de ogen, drukt zich plat tegen de grond en houdt zijn adem in van louter blijdschap. Dan loopt hij als dol over de prairie en stopt zo plotseling dat hij voorover stuikt en over de grond rolt...

★

De kleine, bontgekleurde papegaaien begroeten luid krassend de nieuwe morgen. De paarden schudden de manen, niezen en beginnen te grazen. Ze likken de dauwdruppels die op de grashalmen glinsteren en kijken dan een ogenblik recht voor zich uit, naar de zon die boven het woud verschijnt. Hun ogen glanzen als grote opalen.

Een geblaf verscheurt de stilte. Bento richt de kop op, strekt de oren en snuift. Lobo, die naast hem lag, is overeind gesprongen en huilt hees. Hij snuift, jankt zacht en loopt plotseling naar de paarden. Hij brengt ze in een oogwenk bij elkaar en springt tegen de poten van de oude merrie, die de stoet leidt.

Dan komt Lobo terug naar de zwarte hengst, blijft er een ogenblik bij en loopt dan weer naar de stoet terug. Bento blijft onbeweeglijk staan, alleen zijn neusvleugels trillen. De stoet zet zich in beweging, eerst langzaam, dan vlugger... Lobo komt opnieuw naar Bento toe. Hij springt tegen zijn poten en tegen zijn kop op, draait en keert zich en weet niet meer hoe hij zich verstaanbaar moet maken. Bento roert zich niet. Hij zoekt met zijn grote ogen de vlakte af en draait de kop in de wind. Dan roept hij z'n stoet. Maar de stoet loopt verder. Een ogenblik blijft de leidende merrie staan, en keert zich om doch de andere paarden stuiven recht voor zich uit. Weldra ziet Bento niets meer van hen dan een grote stofwolk. Hij doet enkele passen voorwaarts en wil zijn stoet achtervolgen doch op hetzelfde ogenblik, plaatst een groep ruiters zich tussen hem en zijn stoet...

De ruiters vuren hun hijgende paarden aan met zweepslagen. Na een dolle galop, die uren duurt en waarbij mens en dier het beste van zichzelf geven, is de stoet omsingeld. De gaucho's willen de stoet eerst doodgewoon voor zich uit jagen, doch dit blijkt spoedig onmogelijk. De leidende merrie loopt steeds in zigzag, draait zich plotseling om en verschijnt telkens daar met haar troep waar men ze niet verwachtte...

— We moeten eerst die merrie krijgen, roept Barbosa, een van de ruiters. Als we die hebben, krijgen we ook de andere. Heel de troep zal volgen als we die merrie aan de lasso leiden !

Hij geeft zijn paard de sporen en achtervolgt de merrie met opgeheven arm. De bola draait in de lucht, de oude merrie kent dat geluid en steigert. Het is echter te laat, de ijzeren bol rolt om een van haar achterpoten en ze valt schreeuwend neer. De pijn doet haar het gevaar echter niet vergeten, ze is reeds overeind en sleept zich op drie poten voort. Het oude, dappere dier voelt nog een koord om z'n nek, dan valt het neer. Een hand glijdt over het lijf van de merrie, dan voelt ze een korte, scherpe pijn. Langzaam, langzaam vergaat de wereld rond haar, ze laat de kop in het gras zinken, hijgt zwak en drukt de snuit in de aarde.

— Hoe jammer, zegt Barbosa.

— Och kijk naar die tanden, ze was oud en voor niets meer goed, antwoordt zijn makker.

Zonder leider, verspreiden de paarden zich in alle richtingen. De mensen zijn echter overal en hun honden bijten hen in de poten.

Plotseling schiet een grijze schaduw als een pijl uit een boog tussen de paarden, springt huilend naar de keel van een hond, ze rollen samen blaffend en huilend in het gras...

Een ruiter doet zijn lange zweep boven hun koppen klappen en roept :

— Wacht even, lelijke beesten ! Ik zal jullie leren te vechten in plaats van de paarden na te zitten !

De honden verwijderen zich met hangende staart en kijken, nijdig grommend, in het rond. Maar de grote, grijze wolf gaat niet ver weg. Hij bekijkt de mensen met ogen die vlammen van haat. Machado, een van de ruiters, wordt ongeduldig, en tast naar zijn heup. Voor hij schieten kan, zit Lobo boven op hem en bijt hem zodanig in de arm, dat hij schreeuwt en om hulp roept. Dan springt Lobo opnieuw tussen de honden, loopt blaffend rond de stoet en bijt de paarden in de poten om hen bij elkaar te krijgen.

— Die hond is razend geworden, zegt Machado, hij wierp zich op me. Het is die grote, grijze !

De hond behoort echter niemand toe en gehoorzaamt niemand. Hij doet wat hij wil en duwt de paarden voortdurend in een andere richting als de mensen. Hij slaagt er, ondanks de mensen en hun honden, in de paarden bij elkaar te drijven en ze de richting van het woud uit te sturen...

— Schiet hem neer ! Schiet hem neer, hij haalt de paarden weg : schreeuwt Machado woest. Die hond is razend of van de duivel bezeten !

Lobo hoort de knal en voelt de kogel rond zijn oren suizen, hij schiet weg, de staart tussen de benen geplakt...

Op afstand volgt de hengst nu zijn stoet en de hond loopt naast hem. De twee dieren remmen hun galop als door onzichtbare teugels gedwongen, ze rillen angstig en vervolgen hun weg dan stapvoets, aarzelend. Bento strekt de kop en snuift. Hij heeft het bloed geroken, steigert, legt de oren in de nek en stampt... De oude merrie ligt uitgestrekt voor hem. Haar ogen zijn reeds dof, hier en daar op haar groot lijf vertrekt er nog een spier. Lobo heeft zich jankend naast het dode paard gezet, dan heft hij de kop en stoot een langgerekt gehuil uit...

Bento snuift, danst rond het dode paard, riekt het bloed opnieuw en zijn haren rijzen te berge van schrik.

Heel de nacht horen de ruiters het akelig gehuil van Lobo. De honden beven en drukken zich tegen elkaar. Men verjaagt hen gedurig, doch telkens komen ze opnieuw dicht bij het vuur liggen.

★

Wanneer de zon boven de heuvels verschijnt, komen de mannen geeuwend overeind. Ze rakelen de asse op, gooien hout op het vuur en hangen een grote ketel met water boven de vlammen.

De paarden, die gevangen werden, heeft men in een park gedreven dat haastig met enkele boomstronken en lianen werd afgesloten. Ze zijn nog verdoofd door het geschreeuw van de ruiters en het geklap van hun zwepen. Ze staan daar met de kop tegen de grond en trachten niet te vluchten alhoewel de omheining niet hoog is. Ze verloren hun hengst en de leidende merrie en geven zich aan hun lot over.

Brutale handen slepen hen om de beurt uit het park, binden hun poten vast, werpen hen op de grond en merken hen met een gloeiend ijzer. Ieder paard draagt nu een merk en is het eigendom van de mens.

Ook Amarella, de zandkleurige merrie, werd gevangen genomen. Vier bola's draaien rond haar poten, maar nog loopt ze voort gek van angst. Op haar mond staat het witte schuim, haar flanken trillen en het zweet druipt er af, maar nog geeft ze het niet op... Een tijd nadien, is ze echter uitgeput en stort kreunend tussen de andere paarden neer. Op het ogenblik dat een man, met het gloeiend ijzer naar haar toekomt, zet ze haar tanden diep in z'n arm... Twee mannen komen te hulp en een van hen slaat Amarella hard met de kolf van zijn pistool op het voorhoofd... Amarella is bewusteloos...

— Eigenaardig, dat er geen hengst bij deze stoet is, merkt Barbosa op. Daar is iets niet in de haak. Heb je al ooit een stoet gezien samengesteld uit merries en veulens ?

— Kijk eens naar ginder, roept Gonjuma en wijst in de richting van een heuvel, die uit de campo oprijst.

— Een zwart paard ! Zwart als een raaf ! De razende hond staat er naast. Dat is de hengst !

— Vamos ! Vamos ! Die moeten we vangen. Kijk eens hoe fier hij de kop houdt... En wat 'n poten ! Ik wed er om, dat het de mooiste hengst van heel de prairie is !

Conjuma springt te paard, geeft het beest de sporen en vliegt over de vlakte. Ondanks zijn inspanningen kan hij geen terrein winnen op de zwarte hengst. Plotseling ziet hij het dier niet meer... het is verdwenen.

Wanneer hij terugkeert, zit de grote, grijze hond hem echter op de hielen. De man is geen lafaard maar van die halfwilde, huilende en blaffende hond is hij bang. Lobo bekijkt zijn vijand met vlammende blik, hij trekt zijn lippen op en toont zijn lange, witte tanden...

Neen, Conjuma is er niet boos om weer bij zijn makkers te zijn ! Dan verwijdert de hond zich achterwaarts kruipend gelijk een roofdier...

(Wordt voortgezet.)

VOLGENDE WEEK :
DE RATELSLANG

RIDDER ARNOUT

Een Turks spion hoorde het gesprek van de kruisvaartridders die vergaderden in de tent van Godfried van Bouillon...

HET GELE TEKEN

Professor Vernay en Dr Septimus verlieten samen de « Centaur Club », waar ze de avond doorbrachten met Blake, Mortimer, Calvin en Macomber. Septimus neemt afscheid van Vernay. Deze vervolgt zijn weg alleen...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN EDGAR-P. JACOBS

(Wordt voortgezet.)

DE RANCH staat in brand

De oude Barthès draaide z'n rug naar het neerhof toe, waar een grote kudde ossen bijeen gedreven was om gemerkt te worden. Dat waren zijn beste, zijn kostbaarste beesten. Over een paar dagen zou hij er de helft van naar de markt van Toncto brengen en hij zou er een mooie prijs voor krijgen, daarvan was hij overtuigd. Met dat geld kon hij dan de stallen en de schuren wat laten opknappen, de oude Ford vervangen en voor Kathy een mooi geschenk kopen.

— Prachtig, vind je niet, Pedro !

— Prachtig ! riep Pedro, de cowboy die reeds dertig jaar het wel en wee van de ranch en de familie Barthès deelde.

— Als ik denk aan die onnozelaars, die meenden dat ze hier alles voor een appel en een ei zouden kunnen kopen !

De cowboy lachte hartelijk en Barthès spuwde op de grond. Onbekenden, die dagenlang in de streek hadden rondgetoerd, waren hem komen opzoeken en hadden aangeboden de ranch met de weiden en gronden te kopen. Eerlijkheidshalve moeten we zeggen, dat ze een degelijke prijs boden, het dubbele zelfs van de eigenlijke waarde van de oude ranch en de gronden. Maar ze kenden de oude slecht om te geloven dat hij alles zou verlaten en naar de stad gaan wonen !

Barthès werd rood van woede wanneer hij er aan dacht, doch lachte toen hij zich herinnerde, hoe de vreemdelingen zich ijlings uit de voeten gemaakt hadden... Daar kwam Kathy aangereden. Ze had, zoals ieder avond, het vee bijeen gedreven en sprong nu uit het zadel. Achter haar kwam de onvermijdelijke Esteban.

— Kathy, is dat je laatste woord ?

— Waarom vraag je steeds weer hetzelfde ? Ik heb het je toch al gezegd : Ik huw de man waarvan ik hou, en anders trouw ik niet.

Het meisje had zich reeds omgedraaid en zag daardoor niet dat Esteban haar een blik toewierp die niets goeds voorspelde.

— De man waarvan je houdt ken je ook reeds, niet ?... Het is immers Gary Vetzel ! Een jongen die zulk 'n slechte reputatie heeft, dat hij van je vader niet eens het hekken van de ranch mag naderen !

— Je weet best dat Gary zo eerlijk is als goud. Mijn vader wil hem niet ontvangen omdat hij sedert jaren in vijandschap leeft met de oude Vetzel. En dat terwille van een stom proces !

Zonder zich nog verder om Esteban te bekommeren ging Kathy het huis binnen. De jongen sprong in het zadel en reed naar Toncto.

★

Diezelfde avond liep Gary langzaam naar de vallei toe, in de hoop Kathy te zien. Wanneer zou die domme twist tussen hun families eindelijk ophouden ?

Het pad, waarop Gary wandelde, kruiste de grote weg naar Toncto. Op het ogenblik dat Gary aan het kruispunt kwam, reed een auto hem in razende vaart voorbij. Naast de chauffeur had Gary het gebronsde gezicht van Esteban opgemerkt.

— Waar gaat die kerel alweer naartoe ?

Esteban had Gary niet gezien, daar hij met gefronste wenkbrauwen en half gesloten ogen voor zich uitstaarde. Toen de auto stopte, schrok hij op.

— Wel, Esteban, hoe ver staan de zaken ?

— Geef me nog wat uitstel.

— We wachten nu reeds twee maanden. De direkteur van onze compagnie wordt ongeduldig. We boren nu meer naar het Zuiden toe en hebben een nieuwe petroleumlaag ontdekt. Indien we met Barthès niet vlug een overeenkomst kunnen afsluiten, komt er van de zaak niets in huis en wordt alles naar het Zuiden overgeplant, snap je ? Bovendien lopen we nu nog steeds het risico, dat de oude lont ruikt en te weten komt dat er onder zijn grond een fortuin ligt !

— Geef me nog enkele dagen tijd.

— Ik heb de indruk dat je het niet voor elkaar krijgt, Esteban.

— Toch wel, maar ik zal het grof geschut moeten gebruiken.

— Welk grof geschut ?

Het duurde een tijdje vooraleer Esteban antwoordde :

— Stel je voor dat de oude Barthès door een onvoorziene omstandigheid zijn ranch en vee plotseling verliest en er hem slechts één uitweg blijft : z'n eigendom verkopen.

— Hm... maar die « onvoorziene omstandigheid » van jou, wat bedoel je daarmee ?

Esteban lachte geheimzinnig en gooide zijn sigaret in het gras. Spoedig daarop hoorde men een licht gekraak en een kleine rookwolk steeg op...

— Hoe onvoorzichtig van je ! Wie gooit er nu in het droog seizoen een brandende sigaret weg ?

— Nietwaar ? Gevaarlijk zo'n sigaret, vind je niet ?

De mannen bekeken elkaar, lachten en stapten weer in de auto.

★

Gary was gelukkig die avond. 's Namiddags had hij immers zijn uitverkorene ontmoet en haar het blijde nieuws kunnen meedelen, dat zijn vader, Karl Vetzel, op de grote veemarkt van Toncto toenadering zou zoeken tot Barthès. Als hij daarin gelukte, dan kwam alles in orde.

Na het avondmaal wandelde Gary naar de weiden. De nacht was zacht en hij keerde zich naar het Westen, want daar, in de duisternis, stond het huis van Kathy.

— Bij middel van lichtseinen zouden we met elkaar kunnen praten, dacht Gary, en zette zich in het droge gras.

— Wat is dat ? Is het een licht of...

De jonge cowboy sprong overeind en keek aandachtig in de richting van Kathy's ranch. Het licht glansde eerst flauw, dan schitterde het heviger en ten slotte schoten er hoge vlammen in de hemel.

Gary liep zo snel hij kon naar huis terug, wierp de deur open en riep :

— De ranch van Barthès staat in brand ! Verwittig de buren ! Stuur een bode naar Toncto. Vlug ! Ik ga reeds !

Op de verschrikte vragen van zijn huisgenoten antwoordde hij niet meer, hij rende naar de stal, sprong op zijn paard en joeg pijlsnel over de prairies. Het vuur had nog uitbreiding genomen. Langs alle kanten verschenen er hoge, rode vlammen. Een dikke rookwolk en hele bundels gensters stegen ten hemel.

— Neen, zo brandt geen hoeve... Dat is grasland of kreupelhout ! Hoe dikwijls heeft men de oude Barthès al niet gezegd, dat hij dat niet rond zijn huis mocht laten staan, maar die oude is ook zo koppig als een muilezel !

Gary gaf zich niet de moeite de afsluitingen te openen, hij sprong er over zodat het vee, opgeschrikt door zijn plots verschijnen, naar alle richtingen vluchtte. Dan sprong hij over de gracht die langs de weg naar Toncto liep en stond meteen voor een vuurhaard. De heuvel, waarop de ranch van Barthès stond, geleek op één reusachtige laaiende fakkel. Hoe kon het vuur zich zo vlug en op zoveel plaatsen tegelijkertijd verspreiden ? Gary begreep dat niet, doch hij had geen tijd er langer over na te denken. Hij wist dat het gras van de weg, die de dieren gebruikten om van de stal naar de weiden te gaan, kort was. Het kon natuurlijk ook branden, doch dat kon nooit ernstig zijn. Langs die weg zou hij trachten de hoeve te bereiken. Hij dwong zijn paard over een reeds verbrand stuk land te rijden. Toen het met de hoeve tegen een hoop asse stootte waaruit de gensters vlogen, schudde het paard zijn ruiter af. Gary was gelukkig op tijd op de grond gesprongen en trachtte zijn paard te kalmeren.

— Wees niet bang, Tom, ik ben immers bij je !

Het paard beefde en het duurde een poos vooraleer het verder wou lopen. Op het ogenblik dat het opnieuw aanzette, stootte het paard tegen een voorwerp dat over de grond voort rolde. Gary boog zich verbaasd en raapte het op. Hij rook er eens aan en zei hardop :

— Benzine ! Dat is de stop van een benzinekruik!

★

Hier en daar brandde het gras, links en rechts van de weg stonden de struiken in lichtelaaie. Het ging bergopwaarts en Tom kon maar moeilijk vooruit komen. De hitte werd ondraaglijk. Plotseling daverde de grond en het geloei van de dieren overstemde het geluid van de brand. Op een vijftigtal meter voor de ruiter kwamen de runderen afgestormd. Gek van schrik ontweken ze de ene vuurhaard om zich blind en wild in een andere te werpen. Toen ze op de piste kwamen, aarzelden ze een ogenblik.

Gary stootte een lange kreet uit, nam zijn rijzweep en galoppeerde naar de os die de kudde leidde. Met zijn rijzweep dreef hij het dier in de goede richting, de andere volgden eerst aarzelend, dan sneller. Een tijdlang bleef Gary naast de os draven. Dan was hij er van overtuigd, dat de kudde in zekerheid was en sprong op zij om z'n paard opnieuw in de richting van de ranch te leiden. Na een korte rit hoorde hij hetzelfde gedreun als daarstraks en daar boven uit het hulpgeroep van een vrouw. Te midden van de weg, die door het vuur hel verlicht was, kwam Kathy aangereden. Haar paard wankelde en stortte neer als een logge massa en achter haar volgde een kudde runderen...

— Kathy !

Kathy zat op haar knieën en draaide het hoofd in de richting van de welbekende stem... Daar kwam Gary op haar toegesneld. Hij klemde de knieën tegen de flanken van zijn paard, bukte zich bliksemsnel en juichte dan van blijdschap, want hij had Kathy in het voorbijrijden kunnen optillen.

★

Enkele tijd later kwam de oude Barthès in gezelschap van vader Vetzel als een gek de heuvel op gereden. Overmand door de ontroering en de vermoeidheid duurde het enkele ogenblikken voor hij iets zeggen kon, toen hij z'n dochter gaaf en gezond op het paard van Gary zag zitten.

Esteban stond daar bleek als de dood. Gedurig verwisselde hij van plaats, doch telkens kwam Gary Vetzel voor hem staan. Gary boog zich lichtjes en snoof diep.

— Je ruikt naar benzine, Esteban !

— Ik ?... Ja, dat is mogelijk. Ik heb aan m'n wagen gewerkt gisteravond.

— Zozo, en dat 's nachts in de nabijheid van de ranch. Gewoonlijk blijf je de hele nacht in Toncto als er een feest is !

Gary had luid gesproken en de farmers en cowboys keken hem enigszins verrast aan. Onder hun blikken werd Esteban nog bleker en zenuwachtiger.

— Ik doe wat ik wil, riep hij woedend.

— Ja, daarin heb je gelijk. Maar kijk, heb je dit niet verloren toen je aan je wagen werkte ? Ik vond het, niet ver van de ranch. Het vuur werd daar moedwillig aangestoken...

Gary had de stop van de benzinekruik te voorschijn gehaald en hield hem onder Esteban's neus. Deze wou vluchten, doch het was reeds te laat...

— Hou je kalm, dat zal het beste voor je zijn, Esteban. De rechter zal oordelen over je misdaad.

Een dozijn armen grepen Esteban. Kathy kwam met een gelukkige glimlach naar Gary toe en achter haar verscheen de oude Barthès.

— Gary, zei hij, en stak zijn grote, ruwe hand uit, ik weet wat je voor ons gedaan hebt, jongen, maar je zult nog meer moeten doen... Kijk, en Barthès wees in de richting van de verkoolde ranch, ik ben te oud om dat alles weder op te bouwen. Zou jij dat niet willen doen ?...

De Kerels van Vlaanderen

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN BOB DE MOOR

Voor de poort blijft het groepje staan. De abt haalt een perkament te voorschijn en leest met luide stem...

Het zij u kond gedaan dat de bisschop Simon, van Noyon, al degene die zich in de burcht bevinden als verdedigers der moordenaars van graaf Karel, alsook de plaats waar de misdaad werd gepleegd, met de kerkelijke banvloek slaat!!...

...Geen godsdienstige plechtigheden mogen er nog geschieden, noch mis gelezen, noch biecht gehoord. Al wie er sneuvelt of sterft is gedoemd tot het eeuwige vuur der hel!

De vrouwen en poorters, die zich onvrijwillig in de burcht bevinden, roepen angstig om genade bij het horen van de vreselijke banvloek. Ook de Kerels zijn onder de indruk van het vonnis...

...Ik heb echter toelating gekregen van de veldheer de kanunniken en priesters van St. Donaas, uitgezonderd de proost Artulf, de burcht te doen verlaten. Ook de poorters mogen vrij uit gaan. Ik eis echter dat men de priesters de kerkelijke sieraden laat meenemen!

Dit nieuws wordt door de poorters op gejuich en vreugdekreten onthaald!

De priesters beginnen onmiddellijk de kostelijke kerksieraden bijelkaar te zoeken en verlaten de burcht langs een kleine poort door een haag van soldeniers.

Nadat ook de poorters de burcht verlaten hebben wordt de poort gesloten en de brug opgehaald...

Enkele dagen zijn verlopen. De vijand heeft nog geen nieuwe aanval gewaagd. Waarschijnlijk wacht hij op de komst der Gentenaars. De Kerels blijven echter waakzaam en werken steeds aan de verdediging der burcht. Op een morgen zitten Robrecht Sneloghe en de proost in de proostdij te ontbijten...

...Heb je Burchard Knap nog gezien, Robrecht?

Ja. Ik ontwijk hem echter zoveel mogelijk.

Zoals iedereen, trouwens. Hij is zo mogelijk nog brutaler geworden. Hij is steeds humeurig en woest.

Plots komt kastelein Hacket het vertrek binnengelopen...

Vrienden, kom kijken! De Gentenaars zijn aangekomen!

...Wat een machtig leger!... Kijk, achter die benden boogschutters en speerdragers komen de wagens met de beruchte stormtuigen van de burcht van Gent!... Gezellen, nu wordt het ernstig!

K38
41

KUIFJE (weekblad) — *Redactie, Publiciteit* : Lombardstraat, 24, Brussel — P.Ch.R. : 1909.16 — *Uitgever-Directeur* : Raymond Leblanc — Gedrukt in

9-53

DE NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

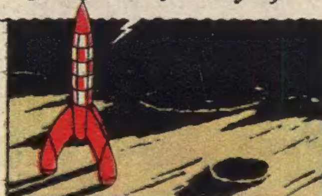
MANNEN OP DE MAAN...

De verraders Jorgen en Wolff slaagden er niet in zich van de maanraket meester te maken. Alvorens hen in het ruim te sluiten, maakte de kapitein zich vreselijk boos...

Kom, kapitein, het incident is gesloten. Ga met de twee gevangenen naar beneden
Ja, doe dat. Intussen breng ik de aarde op de hoogte van hetgeen er hier intussen allemaal gebeurde

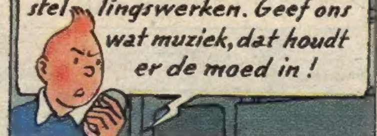

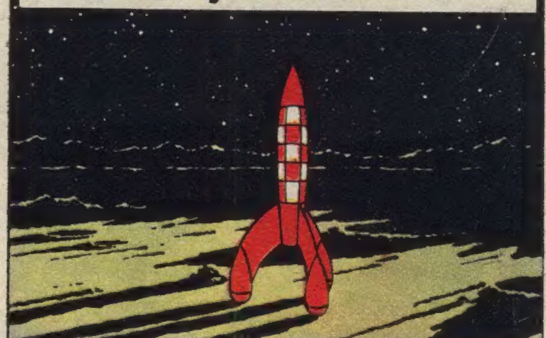

(Wordt voortgezet.)